

BÀI HỌC 5

CÁI NGÀY ĐÁNG NGUYỄN RỬA

CÂU GỐC: *“Lạy Đức Chúa Trời là Chúa chúng tôi, Chúa đáng được vinh hiển, tôn quý và quyền lực; vì Chúa đã dựng nên muôn vật, và ấy là vì ý muốn Chúa mà muôn vật mới có và đã được dựng nên” (Khải huyền 4:11).*

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: *Gióp 3:1-10; Giăng 11:11-14; Gióp 6:1-3, 7:1-11, 17-21; Gia-cơ 4:14; Thi thiên 8:4-6.*

Khi đọc sách Gióp, chúng ta có hai ưu thế hơn ông Gióp: (1) biết kết cục câu chuyện của đời ông, và (2) biết trận chiến giữa Đấng Cơ Đốc và Sa-tan đang diễn tiến vào lúc đó. Ông Gióp không biết hai điều ấy. Ông chỉ biết ông đang sống bình yên, bỗng dưng hết tai họa này đến tai họa khác xảy ra dồn dập, để rồi, “người ấy lớn hơn hết trong cả dân Đông phương” (Gióp 1:3), nhìn quanh chợt thấy mình đang ngồi than khóc trên đồng tro tàn.

Trong khi tiếp tục nghiên cứu sách Gióp, hãy thử đặt mình vào hoàn cảnh của ông để giúp chúng ta có thể cảm thông hơn sự bối rối, tức giận và buồn đau mà ông đang trải qua. Dĩ nhiên, chúng ta không trải qua cùng các thảm họa mà ông Gióp đã trải qua, nhưng ai trong vòng phạm nhân tội lỗi mà không từng trải qua các đau đớn và bối rối, là nguyên nhân của muôn phiền và đau khổ? Và còn bao nhiêu truân chuyên nữa chúng ta phải nếm chịu khi hết lòng trung tín phụng sự Đức Chúa Trời và cố làm điều phải cho Ngài?

NGÀY RA ĐỜI KHÁ HƯ MẤT ĐI

Thủ tướng tương bạn là ông Gióp. Cuộc đời của bạn—tất cả mọi thứ mà bạn đã làm lung cực khổ để đầu đạt, tất cả mọi điều mà bạn đã thực hiện qua sự ban phước của Chúa—sụp đổ tan tành chung quanh bạn. Thật phi lý quá! Vì dường như chẳng có lý do nào cả, tốt hay xấu.

Nhiều năm trước, có một chiếc xe chở học sinh lạc tay lái, làm nhiều trẻ em trên xe bị chết. Một người vô thần đã tuyên bố rằng thảm kịch ấy là chuyện thường tình trong một thế giới vô nghĩa, vô mục đích và không phương hướng.

Nhưng đó không phải là lời giải thích ổn thỏa đối với người tin Chúa, hay đối với ông Gióp, một người theo Chúa trung thành. Thế thì lời giải thích nào mới thỏa đáng? Ông Gióp cũng không có lời giải thích nào khác. Tất cả những gì ông có chỉ là một nỗi buồn không người và thật nhiều câu hỏi khác theo sau.

Xin đọc Gióp 3:1-10. Lúc đầu ông Gióp giải thích thế nào về nỗi sầu đau của mình? Bằng cách nào chúng ta may ra có thể hiểu được tâm tình ông đang muốn thổ lộ?

Sự sống dĩ nhiên là món quà từ Đấng Tạo Hóa. Chúng ta hít thở sống động nhờ Đức Chúa Trời đã tạo dựng nên chúng ta (Công vụ các Sứ đồ 17:28; Khải huyền 4:11). Sự sống của mỗi người chúng ta tự nó đã là một phép mầu, và vẫn luôn đầy sự khó hiểu đối với khoa học hiện đại. Ngay cả các khoa học gia cũng không đồng ý về định nghĩa sự sống. Họ vẫn chưa truy tìm được nguồn gốc nguyên thủy của sự sống, hoặc tại sao có sự sống.

Trong những lúc tuyệt vọng, ai đã chẳng từng tự hỏi đời có đáng sống hay không. Ở đây không nói đến những trường hợp tự sát bất hạnh, nhưng chỉ nói đến những trường hợp có người như ông Gióp, ước gì mình đã chẳng từng được sinh ra đời.

Một tư tưởng gia Hy Lạp sống trong thời Thánh Kinh đã nhận xét rằng cái phước lớn nhất của một người là thà đừng được sanh ra. Ý ông ta là cuộc đời quá khổ, đến độ không được ra đời thì tốt hơn, để khỏi phải ngập lặn giữa bao nhọc nhằn truân chuyên của kiếp người trong biển đời tội lỗi.

Có bao giờ bạn đã cảm nghĩ giống như ông Gióp không? Có bao giờ bạn đã ước rằng mình không được sinh ra? Nhưng rồi sau đó thì lại cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn. Rất quan trọng để luôn ghi nhớ rằng, ngay cả trong những giờ phút đen tối nhất, chúng ta cũng phải cố gắng phấn đấu để tiếp tục nung nấu trong lòng một niềm hy vọng vào một tương lai tươi sáng.

YÊN NGHỈ NƠI MỘ PHẦN

Xin đọc Gióp 3:11-26. Gióp nói điều gì ở đây? Ông tiếp tục sự than khóc như thế nào? Ông nhận xét sự chết ra sao?

Thật khó lòng tưởng tượng nỗi thống khổ tận cùng của ông Gióp trước sự mất mát toàn bộ tài sản và sức khỏe. Nhưng còn đau đớn vạn lần hơn, tất cả các con cái yêu dấu của ông đã thành người thiên cổ. Thật khó có thể thấu cảm nỗi đau buồn khi mất đi chỉ một đứa con, huống hồ mất đi tất cả các con mình như ông Gióp, 10 người con! Chẳng trách ông chỉ mong cái chết đến với mình. Và cần nhắc lại một lần nữa, ông Gióp không hề hay biết gì về cuộc thiện ác đấu tranh vĩ đại giữa Đấng Cơ Đốc và Sa-tan, mới chính là nguyên nhân của các biến cố trong đời ông. Nhưng ngay cả nếu ông đã được soi sáng để biết về bí mật ấy, có chắc gì ông đã cảm thấy được an ủi hơn?

Nhưng hãy để ý lời ông Gióp nói về sự chết. Nếu ông chết đi, việc gì sẽ xảy ra? Hạnh phúc trên thiên đàng? Niềm vui được ở với Chúa? Khảy đàn thụ cầm với các thiên sứ? Đó là hình ảnh của loại tôn giáo không hề được Thánh Kinh nói đến. Thay vào đó, ông Gióp đã nói gì? “Bằng chẳng vậy, bây giờ ắt tôi đã nằm an tịnh, được ngủ và nghỉ ngơi” (Gióp 3:13).

Xin đọc Truyền đạo 9:5 và Gióp 11:11-14. Lời ước ao của ông Gióp phù hợp thế nào với sự dạy dỗ của Kinh Thánh về điều xảy ra sau khi chết?

Qua câu Kinh Thánh này trong cuốn sách xưa nhất của Kinh Thánh (sách Gióp), chúng ta tìm được lời giải thích có lẽ là lâu đời nhất về “tình trạng của người chết”. Ông Gióp chỉ muốn được “nghỉ ngơi”. Đối với ông, đời sống bỗng nhiên trở nên quá khổ nhọc, quá khó khăn và quá đớn đau đến nỗi ông khao khát được nhận lấy cái mà ông tin sự chết luôn hứa hẹn: sự nghỉ ngơi trong mộ phần. Nỗi đau hiện tại làm ông quên hết mọi niềm vui quá khứ. Ông ước gì mình đã chết ngay lúc mới chào đời.

Là Cơ Đốc nhân, chúng ta ấp ủ trong lòng các lời hứa thật đẹp về một tương lai tuyệt diệu. Nhưng giả dụ chúng ta đang gặp cảnh gian lao, có cách nào để chúng ta đừng quên những ‘hồi vui, lúc thịnh’ trong quá khứ, hầu tìm được niềm an ủi trong hiện tại?

SỰ ĐAU KHỔ CỦA THA NHÂN

“Ôi! Chớ gì nỗi buồn tôi nhắc cân cho đúng, Và các tai nạn tôi để lên cân thăng bằng! Vì hiện giờ nó nặng hơn cát biển” (Gióp 6:2,3).

Lúc này ông Gióp đã vượt qua những tháng ngày than khóc, như đã được thuật lại trong chương 3. Trong hai chương kế, một trong những người bạn thân của ông, ông Ê-li-pha, đã khuyên dạy ông nhiều thứ, mà tuần tới chúng ta sẽ nghiên cứu thêm. Trong chương 6 và 7, ông Gióp tiếp tục luận bàn về sự đau khổ của mình.

Ông Gióp giải thích nỗi đau của mình thế nào?

Ngôn từ ông Gióp dùng hé lộ phần nào cách ông hình dung nỗi đoạn trường của mình. Nếu tất cả cát biển được đặt trên một đầu cán cân, và đầu kia đặt các tai họa và sự đau buồn của ông, đòn cân sẽ nghiêng hẳn về phía những gì ông gánh chịu!

Đối với ông Gióp, nỗi khổ hình của ông cụ thể đến như vậy, và chỉ một mình ông cảm xúc được nó. Đôi khi chúng ta nghe nói về “tổng lượng đau khổ của nhân loại”. Nhưng khái niệm ấy rất xa vời thực trạng, bởi vì người ta không cảm xúc sự đau khổ trên cương vị tập thể, hay của ai khác. Trái lại, mỗi người chúng ta chỉ có thể cảm xúc được niềm đau riêng của chính mình.

Niềm đau của ông Gióp có thể to như núi, nhưng nó không thể nào to lớn hơn cái giới hạn mà khả năng của ông hay mỗi cá nhân khác có thể cảm nhận. Nói cách khác, cường độ đau khổ mỗi cá nhân có khả năng cảm nhận được bị giới hạn bởi cái đau khổ mà cá nhân ấy trải nghiệm. Người ta có ý tốt khi an ủi người khác bằng câu “tôi cảm thấy được cái đau của bạn”, nhưng thật sự họ không cảm thấy được, và cũng sẽ không bao giờ có thể cảm thấy được. Họ chỉ có thể cảm thấy cái đau của chính mình, và qua đó thông cảm phần nào cái đau của tha nhân.

Đĩ nhiên chúng ta không bao giờ nên xem nhẹ nỗi khổ tâm của người khác. Cơ Đốc nhân được kêu gọi tham gia làm vui đi các tổn thương trong thế giới này bất cứ lúc nào và bất kỳ nơi nào trong khả năng mình (Gia-cơ 1:27; Ma-thi-ơ 25:34-40). Nhưng dù cho thảm họa ở thế gian lan tràn tới đâu đi nữa, chúng ta biết rằng không một ai bị sầu não nhiều hơn sức người ấy có thể gánh chịu. Chỉ có một trường hợp ngoại lệ mà chúng ta sẽ nghiên cứu trong bài học số 12.

Hãy suy gẫm thêm về ý tưởng bảo rằng sự đau khổ chỉ có thể cảm xúc được bởi từng cá nhân. Ý tưởng này giúp chúng ta thế nào trong cố gắng tìm hiểu—qua một lối nhìn khác—vấn nạn về sự đau khổ của nhân loại?

THOI DỆT CỬI

Thủ tướng tượng cuộc đối thoại sau đây giữa hai người đang than vãn về kết cục tất yếu của đời người: sự chết. Dù cho người ta có sống đạo đức đến cỡ này, hay thành đạt đến cỡ nọ, chung cuộc cũng chỉ nằm dưới nắm mồ lạnh lẽo. Ông Mê-tu-sê-la, người thợ nhất trong Kinh Thánh, sống đến 960 tuổi, có thể vẫn than phiền khi so tuổi mình với cái thời gian vô cùng. (Đọc Sáng thế Ký 5.)

Khó cho chúng ta tưởng tượng được mình sẽ sống cả trăm năm (Mê-tu-sê-la sinh con trai là Lê-méc lúc ông đã 187 tuổi và còn sống thêm 782 năm nữa). Ngay cả những người sống trước trận đại hồng thủy, những nhân vật sống lâu nhất trong lịch sử nhân loại, rồi ngày nào đó cũng đã đối diện với sự chết. Hẳn có lúc họ cũng đã từng ta thán cuộc đời sao quá ngắn ngủi.

Xin đọc Gióp 7:1-11. Lời phàn nàn của ông Gióp là gì? Xin cũng đọc Thi thiên 39:5, 11 và Gia-cơ 4:14.

Chúng ta mới vừa nghe ông Gióp ước ao được nghỉ ngơi bằng cái chết, nhưng bây giờ lại cần nhân đời sống ngắn ngủi. Ý ông là đời người quá khổ, đầy nhọc nhằn và đón đau, để rồi cũng chết. Ý tưởng ấy nêu lên một nan đề rất quen thuộc rằng, dầu đời sống đầy đau buồn và khó khăn, chúng ta vẫn than trách cuộc đời quá ngắn và qua đi quá nhanh.

Lúc ở trong hoạn nạn, nhiều sự kiện đối với chúng ta dường như thật phi lý, ấy là đôi khi sự đau buồn làm chúng ta mất khả năng phán đoán. Trong những lúc đó, chúng ta chỉ nhìn thấy toàn đón đau, lo sợ và tuyệt vọng. Ngay cả ông Gióp, người lẽ ra rất khôn ngoan (Gióp 19:25), nhưng trong cơn khủng hoảng và tuyệt vọng, cũng đã tức tưởi kêu gào: “Ôi! Xin hãy nhớ mạng sống tôi chỉ bằng hơi thở; Mắt tôi sẽ chẳng còn thấy điều phước hạnh nữa” (Gióp 7:7). Đối với ông lúc ấy, sự chết dường như cận kề hơn bao giờ hết, nhưng ông vẫn phàn nàn cái tạm bợ của đời sống, mặc dù nó vô cùng buồn nản.

Làm thế nào để kiến thức về tình trạng sa ngã, cái chết và lời hứa về viễn ảnh phục sinh có thể giúp chúng ta hiểu hơn sự ngắn ngủi của đời sống?

“LOÀI NGƯỜI LÀ GÌ?”

Một lần nữa, chúng ta phải đặt mình trong cương vị của ông Gióp, đang đầy các nghi vấn như tại sao Đức Chúa Trời đang đối xử với tôi như thế này, hay tại sao Ngài lại để những chuyện như thế kia xảy đến cho tôi? Ông Gióp bận tâm với các câu hỏi này, bởi vì ông không nhìn thấy được bức tranh toàn diện. Nhưng thật ra, làm sao ông có thể thấy được, vì ông chỉ có thể nhận biết những sự kiện diễn ra cho ông và quanh ông mà thôi, là những gì ông không cắt nghĩa được hết. Ai trong chúng ta đã không từng ở trong tình trạng giống như ông?

Xin đọc Gióp 7:17-21. Ông Gióp muốn nói gì? Câu hỏi của ông là gì? Suy tưởng về hoàn cảnh của ông, tại sao các câu hỏi ấy rất chí lý?

Một số học giả Thánh Kinh cho rằng ông Gióp đang nhạo báng ý tưởng của sách Thi thiên 8:4-6: “Loài người là gì, mà Chúa nhớ đến? Con loài người là chi, mà Chúa thăm viếng nó? Chúa làm người kém Đức Chúa Trời một chút, Đội cho người sự vinh hiển và sang trọng. Chúa ban cho người quyền cai trị công việc tay Chúa làm, Khiến muôn vật phục dưới chân người.” (Xin cũng đọc Thi thiên 144:3, 4). Những nhận xét này không được chính xác, vì sách Gióp được viết trước sách Thi thiên rất lâu. Có lẽ chính xác hơn nếu kết luận rằng tác giả sách Thi thiên đã viết các vần thơ này như là một phản ứng đáp lại nỗi đau buồn sâu xa của ông Gióp.

Viết trước hay viết sau thì câu hỏi “loài người là gì?” có lẽ vẫn là một trong các câu hỏi quan trọng nhất cho chúng ta. Nhìn cách khác, chúng ta là ai? Tại sao chúng ta đang hiện hữu trên cõi đời này? Ý nghĩa và mục đích của đời sống là gì? Trong trường hợp của ông Gióp, ông nghĩ Đức Chúa Trời đã chọn ông để gánh chịu những khổ đau và buồn thương, và từ đó ông thắc mắc tại sao Ngài lại để ý đến ông. Ngài quá vĩ đại, tại sao Ngài phải để mắt đến ông hay đến mỗi người chúng ta làm gì?

Xin đọc Giăng 3:16 và I Giăng 3:1. Các câu Kinh Thánh này giúp chúng ta thế nào trong việc tìm hiểu lý do Đức Chúa Trời can dự vào đời sống của mỗi người?

“Ông Giăng nhìn thấy chiều cao, chiều sâu và chiều rộng của tình yêu Đức Chúa Trời đối với nhân loại, khiến lòng ông tràn ngập niềm ngưỡng mộ và tôn kính, nhưng ông không kiếm được ngôn từ chính xác nào thích hợp để giải thích tình yêu ấy, dầu vậy vẫn kêu gọi nhân loại hãy nghiêng mình chiêm bái: ‘Tình yêu dư dật Đức Chúa Trời dành cho chúng ta thật vô bờ! Bây giờ chúng ta được xưng là con cái của Đức Chúa Trời. Sự ban cho này nâng giá trị vượt bậc của tất cả mọi người từ nam, chí nữ và cho đến cả trẻ em. Qua tội lỗi, mọi người bị ma quỷ khống chế, nhưng qua sự hy sinh vô bờ của Đấng Cơ Đốc, và niềm tin sắt đá nơi danh Ngài, dòng dõi của ông A-đam đã trở nên con cái của Đức Chúa Trời. Bằng sự chấp nhận bản chất bất toàn của con người, Đấng Cơ Đốc nâng họ lên một cấp cao hơn.’” – Phỏng trích từ trang 563, quyển 4, *Testimonies for the Church* của tác giả Ellen G. White.

TỰ TƯỜNG BỔ TÚC:

“Ngày hôm nay chúng ta đang sống trong một thời đại tôn thờ khoa học và lý trí. Vì thế ‘tin lành’ của Cơ Đốc giáo càng ngày càng trở nên khó tin và kém quan trọng. Niềm tin nơi Phúc Âm—nền tảng xây dựng đời sống—đã bị lung lay và không còn được xem còn giá trị nữa. Theo lối suy nghĩ này, sự chết của Chúa trên thập tự giá cho nhân loại dường như không hề xảy ra bao giờ. Một cuộc đời cao quý ngần ngừ đẩy oanh liệt vào hai ngàn năm trước ở một quốc gia nhỏ bé cũng chẳng đáng kể gì hơn so với một thiên thể bé tí giữa vòng hàng tỷ tỷ thiên thể lấp lánh lơ lửng trong vũ trụ mênh mông vô tình. Do đó cái chết của Đức Chúa Giê-su trên thập tự giá và sự phục sinh của Ngài không còn là một niềm tin quan trọng cho những người hiện đại biết suy luận. Không có lý do gì để cả vũ trụ phải quan tâm đến những việc xảy ra trên cái hành tinh bé con con của chúng ta.” – Phỏng trích từ trang 305 sách *Passion of the Western Mind* (New York Ballantine Books, 1991) của tác giả Richard Tarnas. Lối suy nghĩ này có sai lầm gì? Tác giả thiếu sót điều gì? Lập luận của ông Tarnas cho chúng ta thấy giới hạn gì của “khoa học và lý trí” trong khả năng đo lường Đức Chúa Trời và tình yêu của Ngài dành cho chúng ta? Lối suy nghĩ ở đây cho thấy gì về nhu cầu của chúng ta đối với chân lý của Kinh Thánh? (Chân lý của Kinh Thánh là lẽ thật mà “khoa học và lý trí” của loài người không thể tự đạt đến được.)

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Một Cơ Đốc nhân như bạn trả lời thế nào câu hỏi “Loài người là gì?” Làm sao để câu trả lời của bạn không giống như câu trả lời của những kẻ không tin Đức Chúa Trời của Kinh Thánh?
2. Ông Cormac McCarthy viết “Chắc chắn là người chết không còn bận tâm về cái chết nữa. Chỉ có người sống mới mang cái chết canh cánh trong lòng.” Tại sao hiểu biết về tình trạng con người sau khi chết cho chúng ta niềm an ủi sâu xa về người thân đã chết của chúng ta? Lẽ nào chúng ta không được an ủi khi biết rằng người thân chúng ta được bình an, yên nghỉ, không còn phải nặng lòng ưu tư với các nan đề và hoạn nạn của đời sống?
3. Tại sao ngay cả trong những hoàn cảnh tối tệ nhất, người ta phần lớn vẫn muốn bám víu lấy sự sống, mặc dù nó chẳng ra gì?
4. Điều gì Thập Tự Giá dạy cho chúng ta về phẩm giá con người nói chung và phẩm giá của dù chỉ một cá nhân nói riêng?